

Tuần Báo Vô Vi

31 tháng 7 năm 2011

Số 40

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay Bé lại phải đi giảng cho công cộng Hồng Kông, Bé có lo mệt không ?
- 2) Ba đêm làm việc nhiều ít ngủ Bé có mệt không ?
- 3) Một con người cố gắng tu đức đạo trở thành một vị Bồ Tát thanh nhẹ, sẽ làm việc gì nơi cõi thanh nhẹ và mặt đất ?
- 4) Sau cuộc vui sanh nhật do bạn đạo tổ chức Bé có cảm tưởng gì không ?
- 5) Nhơn sanh động loạn làm sao ổn định được ?
- 6) Muốn thực hành bình an thì phải làm sao ?
- 7) Tại sao Bé lại thích trị bệnh cho người có tâm đức tốt ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 1 tháng 1 năm 1993 1) Hỏi : Hôm nay Bé lại phải đi giảng cho công cộng Hồng Kông, Bé có lo mệt không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui sẽ được nói chuyện với nhiều người, để có cơ hội trao pháp lành cho nhiều người kế tiếp vì pháp tu hiện tại của Bé đang hành rất văn minh và không có ý lại. Mọi người nhận được pháp này sẽ được độc lập tiến hóa từ tâm lẫn thân, không còn mê tín dị đoan, khỏi hoang uổng trong một kiếp làm người. Kệ: Sống vui trong cảnh xác người tươi Học hỏi triền miên thức lại cười Giả tạm hành trình duyên tự thức Dở hay động loạn ý tâm người.	Ngày 2 tháng 1 năm 1993 2) Hỏi : Ba đêm làm việc nhiều ít ngủ Bé có mệt không ? Đáp : Thưa, có cơ hội làm việc nhiều Bé lại được khỏe thêm chứ không thấy mệt. Làm việc cho mọi người được bình an là việc hữu ích cho chung, Bé không bao giờ chán nản, tâm sẵn sàng phục vụ thì cộng đồng bạn đạo sẽ được tốt. Kệ: Thương yêu tha thứ chuyển nhiều bề Kết thúc trần tâm tự hướng quê Phật Giới thanh tịnh cùng ý thức Tri tâm thanh tịnh thấu muôn bề.
Ngày 3 tháng 1 năm 1993 3) Hỏi : Một con người cố gắng tu đắc đạo trở thành một vị Bồ Tát thanh nhẹ, sẽ làm việc gì nơi cõi thanh nhẹ và mặt đất ? Đáp : Thưa, phải trụ nơi thanh nhẹ và ban chiếu từ quang cho mặt đất, hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ, chuyển sự phát triển của vạn linh, trong định luật sanh trụ, hoại, diệt và hồi sinh. Từ quang thanh nhẹ giúp đỡ chúng sanh không ngừng nghỉ, mới xứng với năng lượng đạt đạo của một vị Bồ Tát. Cho nên thể gian vẫn lưu hình ảnh sống động, người kế tiếp chưa hiểu nghiêm luật của Trời Đất tức là đạo, thì bày ra đủ trò cúng bái và tưởng niệm, chiêm ngưỡng, để giúp đỡ một phần ước mơ của tâm linh. Kệ: Quy nguyên học hỏi suốt hành trình Trụ hóa thân hình pháp pháp xinh Thanh tịnh bền lâu trong diệu pháp Cùng chung ba cõi thấu chơn tình.	Ngày 4 tháng 1 năm 1993 4) Hỏi : Sau cuộc vui sanh nhật do bạn đạo tổ chức Bé có cảm tưởng gì không ? Đáp : Thưa, cuộc vui chung hợp của Đại Gia Đình Vô Vi đều có ý nghĩa tốt đẹp. Sau chuỗi ngày tu học đã mang lại sự hòa bình cho mọi người, tạo thành một hòa khí sống động, thực hiện tình thương và đạo đức, khí giới này sẽ lưu niệm trong chơn tâm của mọi người. Buổi hội hợp kết thúc, mọi người ra về nhưng tâm lúc nào cũng không xa đạo pháp. Kệ: Vui hành chơn pháp tự phân qua Trí đạo phân minh tự tiến hòa Ý đẹp tâm lành thanh đạt đạo Tình thương đạo đức sống chan hòa.
Ngày 5 tháng 1 năm 1993 5) Hỏi : Nhơn sanh động loạn làm sao ổn định được ? Đáp : Thưa, nhơn sanh động loạn là tại vì muốn bình an mà không thực hành bình an thì làm sao có bình an được.	Ngày 5 tháng 1 năm 1993 6) Hỏi : Muốn thực hành bình an thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, phải tu đúng pháp thì tâm thân bình an thì thể sự sẽ được bình an. Hồn vía bất minh thì làm sao biết được đường tiến hóa mà ổn định tâm thân. Hướng ngoại không sao tiến bước được, tạo khổ thì sẽ sống trong khổ ải trầm luân, không có lối thoát, có tiền có bạc nhưng không có sự bình an, cũng như người nghèo bơ vơ, chẳng biết được tương lai sẽ về đâu. Kệ: Tinh tấn tu tâm tự tiến thâm Giải mê phá chấp lý trầm ngâm Thực hành chơn pháp tùy duyên thức Hạnh niệm quang hành lý diệu thâm.

Ngày 6 tháng 1 năm 1993

7) Hỏi : Tại sao Bé lại thích trị bệnh cho người có tâm đức tốt ?

Đáp : Thưa, người có tâm đức tốt là người có căn cơ tu học ở tiền kiếp, kiếp này có duyên với thiện nhơn, cho nên thiện nhơn tận tình phục vụ họ, để kết duyên hướng về bác ái từ bi.

Kệ:

Cứu người có lúc có khi chuyển
Tâm thức an vui chẳng có phiền
Hạnh tu cứu độ người trí giác
Bình minh sáng tỏ chẳng lo phiền.

Muôn Hình Vạn Trạng (tiếp theo)

...
Tham sân động loạn vắng quên
Tình thương đạo đức lập nền tiến thân

Lúc đó sự tham sân động loạn nó vắng đi, nó không còn lưu luyện chúng ta nữa thì chúng ta quên nó đi.
“*Tình thương đạo đức lập nền tiến thân*”: Đó, chúng ta thấy tình thương và đạo đức cao quý nhất ở đời, lập nền tiến thân, hòa với các giới và học nơi các giới.

Cảm thông muôn lý muôn phần
Mệnh mông Trời đất xét cân lòng người

Chúng ta thấy muôn lý muôn phần đều dòm lên hướng thượng và mong muốn sự mệnh mông của Trời đất thì tôi thấy cái mệnh mông đó, sự cao lớn đó, sự rộng lớn đó đã xét cân lòng người. Bởi vì trong lòng của con người, người nào cũng có sự rộng lớn vĩ đại mà không biết, ở trong cái eo hẹp. Mà chúng ta tu đây càng ngày càng nói rộng ra, nó hòa đồng mệnh mông của Trời đất, chúng ta thấy cái lòng người nó vẫn eo hẹp. Nếu mà các bạn tu chưa tiến tới đó, các bạn đâu có dòm thấy cái tánh chất eo hẹp của các bạn ở thế gian. Rồi các bạn thấy tu một thời gian rồi các bạn mới thấy tính chất vô cùng tận mệnh mông của các bạn cũng như là Trời đất lớn rộng thì lúc đó các bạn mới ổn định.

Càng tu càng tiến càng tươi
Người người quý đạo người người yên vui

Chúng ta càng tu càng tiến thấy càng tươi con người nó vui vẻ, không phải ăn yến, ăn sâm mà nó vẫn tươi. Bởi vì nó hưởng được thanh khí điển nó thấy nó nhẹ nhàng.
Người người quý đạo: Người nào mà đạt tới đó thì quý sự sáng suốt của mình lắm. Người người yên vui: Mình thấy sự sáng suốt mới giải tỏa được phiền não sai quấy của mình.

Thực hành tiến triển rèn trui
Trở về thực chất hưởng mùi phước ân

Đó, chúng ta thực hành tiến triển luôn luôn cứ đi luôn và rèn trui, rèn luyện, nay không được thì mai, mai không được thì một nhất định phải đi tới chỗ thành công.

“*Trở về thực chất hưởng mùi phước ân*”: Chúng ta trở về căn bản của cái tiểu hồn này, rồi chúng ta hiểu rõ cái tiểu hồn này, rồi chúng ta thấy sự vô cùng tận của nó chúng ta nắm đó mà tiến tới đại hồn, chúng ta mới hưởng được phước ân, cái phần bên trên ban ơn cho chúng ta và cái phước chính chúng ta đã tạo trong sự sáng suốt triển miên để hưởng đời đời.

Cho nên mục đích của chúng ta tu phải đi tới đời đời chứ không phải đi tới sự tạm bợ. Nếu sự tạm bợ chúng ta tu làm gì? Chúng ta đã dầy công sửa, sửa để đi tới đời đời chúng ta mới sửa. Mà tới tạm bợ chúng ta không làm, không có tu để làm gì? Chúng ta không có gia công tu để làm gì? Cho nên, các bạn tu đây rồi các bạn thấy từ trước kia chưa tu tâm hồn các bạn như thế nào? Tu rồi các bạn thấy không? Sự ổn định nó không chế tất cả những sự động loạn và hóa giải tất cả những sự động loạn. Mà chính bản thân và tâm hồn các bạn đã vượt qua, đã tự chứng nghiệm thấy rằng chúng ta đi vô trong khó khăn chúng ta mới thấy rõ tính chất vô cùng tận của chúng ta. Nếu chúng ta ở trong chỗ dễ dãi làm sao thấy được cái tánh vô cùng tận của chúng ta. Chúng ta có sáng suốt vượt mức trong lúc dụng độ rồi chúng ta mới thấy sự ổn định nhanh nhẹ của phần thanh điển nó rút ngay bộ đầu thì chấn động lực nó mạnh hơn những người mà không có thực hành thì tự nhiên chúng ta hóa giải sự việc một cách dễ dàng không có khó khăn. Không phải chấp nhận là thua nhưng mà sự sáng suốt chúng ta giải được cái phạm ngã, không bao giờ thua phạm ngã. Cái chơn ngã sáng suốt rồi thì giải phạm ngã và phạm ngã sẽ biến thành chơn ngã hòa hợp để đồng tiến thì nó không có làm lũng đoạn tinh thần của chúng ta được. Đó chính ngay trong bản thể trong tư tưởng của chúng ta thường thường mâu thuẫn lấy nhau và làm cho chúng ta rắc rối là cái tôi với cái sáng học chưa hết mà thôi. Đó, học hết rồi thì không có gì hết.

Tôi đã nói các bạn nhắm mắt ở đây tắt đèn các bạn đi tìm ánh sáng, mà thiền trong bóng tối tại sao mà tìm được ánh sáng là bạn tìm thực chất của bóng tối bạn thì tự nhiên bạn sáng rồi chứ gì nữa, sáng tối một lượt nó mới khai thông nó mới tiến hóa, nó mới đưa các bạn đi tới chỗ nhẹ nhàng, an nhàn tự tin vững bước vững tiến trong cái chu trình học hỏi của mình. Xuống thế gian bao nhiêu thế kỷ, bao nhiêu sự đau khổ chúng ta đã vượt qua hết rồi, rồi đây tới kia không có cái gì khó khăn nữa, chỉ có cái ý chí thanh thân và tự vượt cương quyết trong hành trình nhất định phải đi tới đích và trở về với thực chất căn bản vô cùng tận của mình mới được. Còn nếu chưa chịu hành mà để trở về thực chất vô cùng tận thì các bạn sẽ bị mê loạn trong cái hành trình nửa đường hay một phần ba đường, hai phần ba đường thì các bạn bị sa ngã qua một nơi khác, rồi từ đó nó cuồng cuồng bạn rồi bạn khó tiến.

Cho nên, cái nào nó cũng có cái hay. Bạn đang tu cái pháp này bạn đi nhảy cái pháp khác thì nó cũng có cái hay bạn mới nhảy, nó thích hợp với bạn bạn mới nhảy. Nhưng mà bạn cứ thử thí nghiệm đi một thời gian rồi tuổi tác nó đâu có chờ đợi bạn. Đi vô cái pháp nào chỉ có cái ý chí cương quyết tu hành mà thôi. Mà cái pháp này mà chúng ta không dụng ý chí cương quyết tu thì một triệu cái pháp nữa chúng ta cũng lưng chừng thôi, tiến một bước lùi ba bước cứ vậy hoài thì ở trong cái cảnh sống lưng chừng và đau khổ. Cho nên rốt cuộc chỉ có khứ trước lưu thanh, thanh tịnh rồi mới thấy mình sự ngay trong cơ thể chúng ta lưu ly thanh điền từ huyết quản, từ tế bào, từ nẻo hốc thần kinh chúng ta đều có sự thanh tịnh hóa giải cho chúng ta hết, mà chúng ta không trở về với chỗ đó để học. Minh sư là càn khôn vũ trụ phối hợp thành một cơ tạng của bạn có an bài trật tự, có đầu đuôi tay chân rõ ràng, có sanh khắc nghịch thuận, câu chuyện nào đến với bạn và câu chuyện nào đến với người khác nó khác hết, không phải giống nhau đâu. Nhiều người không biết rồi ôm cái khổ của người khác vào lòng mình, nhưng mà mình không biết cái khổ đó nó ra thế nào. Không có sáng suốt, không giải quyết được, không nên ôm. Chuyện khổ mình mình chưa giải quyết được, mình giải quyết một chuyện khác khổ nữa thì không có thể giải quyết được. Cho nên, các bạn không nên thu thập những chuyện ô trược nhiều thay vì khứ trước lưu thanh, phải tự hành tự giải mới được, không tự hành tự giải không bao giờ đạt được cái gì. Bây giờ, tâm trí chúng ta không cương

quyết dù bạn có triệu pháp môn trong căn nhà bạn cũng như không, không làm gì được.

Cho nên, chính tôi ở trong hành trình tôi chỉ thấy cái nào hay, cái nào phù hợp chân lý thì tôi học. À, những lời giảng cao quý hay phù hợp với chân lý. Cái quạt máy chạy mà tôi hiểu được chân lý nó cũng là thầy tôi. Mà thằng con nít nói một câu hay đi nữa, tôi nghe, tôi thấy phù hợp và dẫn tiến tinh thần bộ đầu tôi được cởi mở sáng suốt hơn tôi cũng phải học. Cho nên, muôn hình vạn trạng nó đang tiến và đang dạy mọi người và trong tinh thần xây dựng cởi mở. Cho nên, chúng ta phải hiểu học mới được, chớ đừng khép mình trong chỗ eo hẹp và bị lệ thuộc bởi cái này, cái kia, cái nọ rốt cuộc không có tiến nổi. Cho nên các bạn cố gắng ý thức rõ những cái gì trước mắt bạn là bạn. Chính bạn là của tất cả chớ không phải riêng gì của bạn đâu. Bạn là tất cả mới là đúng thì bạn thấy thanh tịnh. Còn bạn vì tư kỷ cá nhân thì không bao giờ bạn thấy thanh tịnh. Cảm ơn các bạn.

Thầy: Ai cũng muốn nghe chuyện của người khác nói cho mình nghe. Ai cũng muốn ăn cái bánh sẵn họ làm cho mình ăn. Ai cũng muốn mặc cái áo họ làm sẵn cho mình mặc. Nhưng mà mình chỉ thiếu biết cách làm mà thôi. Nếu mình chịu kiên nhẫn tự làm sáng tạo ra thì cái gì mình cũng có. Còn mình thiếu sáng tạo là mình thuộc về yếu hèn.

Cái tu này cũng vậy, tu mà không có tự lực cánh sanh không chịu tự khai thác lấy mình để trở về với thực chất thì không bao giờ tu được. Nói tôi ham đạo lắm, tôi thích đạo lắm, tôi rất muốn giải thoát. Nhưng mà không biết đạo là gì? Giải thoát để làm gì? Không hiểu. Thành ra khi mà tôi học cái pháp môn nào tới đó lưng chừng tới đó bị người ta chọc tức này kia, kia nọ, tôi bỏ cái đạo luôn. Là tại vì tôi chưa ý thức rõ tại sao tôi phải giải thoát, giải thoát để làm gì và tôi tu để làm gì? Không hiểu. Khi chúng ta muốn chọn lựa một cái gì chúng ta phải đem tất cả những kinh nghiệm của đời và cái tâm linh chuyên môn chúng ta phối hợp lại để tìm hiểu cái việc này nên hay là không. Dù tôi có thất bại đi nữa tôi được một cái gì? Đó, cũng như cái pháp các bạn đang hành đây là một cái pháp môn cho các bạn tập thể thao làm cho các bạn khỏe mạnh, cái hơi thở các bạn sẽ dài thêm và trợ lực cho cuộc hành trình của đời; sống trong cái nhẹ nhàng thay vì bệnh hoạn, đó là cái phương pháp trị bệnh luôn. Mà nếu bạn thực thi cho đúng theo lời dẫn dắt của người đi trước thì tự nhiên các bạn không nhiều thì ít cũng

phải đạt tới cái sức khỏe. Còn cái đạo về phần tâm linh, tâm linh là gì? Là cái tánh của các bạn hay giận, hay hờn, hay suy nghĩ tâm bậy, tâm bạ mà bạn chịu sửa hay là không? Bạn phải mượn nó, giải nó và đưa nó tiến tới sự lớn rộng hơn nữa thay vì ở trong sự eo hẹp thì lúc đó các bạn mới thấy giá trị bản năng của mình, thành ra mình không nghĩ chuyện ý lại và ăn bám nữa. Mà mình nghĩ cái chuyện trả cho mọi người thay vì tiếp tục vay. Đó, thì chúng ta mọi người hiểu được ý thức như vậy thì cộng đồng nhơn loại đều tiến hóa và tốt trong tình thương và đạo đức. Nhưng mà nhiều người ở trong bản tánh hạ trí, eo hẹp, không chịu hiểu vấn đề đó. Tôi ăn cắp của ông này là tôi sướng rồi. Tôi giật của người này là tôi sướng rồi. Đó, nhưng mà mình tự đưa mình xuống vực thẳm mà không hay. Bởi vì mình ăn cắp món đồ của ông đó, mình đâu có khổ mà mình biết giá trị của món đồ đó. Sướng rồi, đôi dép này tôi ăn cắp được, tôi mang. Qua bữa sau tôi ăn cắp đôi dép ngon hơn, đó là tôi phá hại cái bộ óc sáng tạo của tôi và tôi chôn sống linh căn tiến hóa của tôi. Đó, nhiều người ăn cắp tới của cải tiền bạc, của công đó chẳng hạn, rồi để làm giàu phong phú nhà cửa rầm rộ nhưng mà tự chôn sống mà không hay. Là tại sao? Tại mình yếu hèn, mình không có khả năng sáng tạo. Nếu mình có khả năng thì mình chỉ trả không vay, đó là người tiến bộ, ở đời cũng tiến bộ mà đạo cũng ngon, nếu mà tu thì dễ không có gì khó khăn.

Đó, cho nên chúng ta tu ở đây phải trở về chân lý thực chất của chúng ta là thanh điền mà thanh điền đó nó mắc hơn của cải của thế gian. Các bạn vun bồi và các bạn tu, các bạn đạt được một phần thanh điền một giọt thanh điền các bạn giá trị nhiều lắm. Một chút xíu chuyển trong đầu óc của bạn, bạn thấy thông minh hẳn liền, sáng suốt hẳn liền, giúp đỡ người ta trong lời nói và làm việc gì cũng đều ở trong sáng suốt, triền miên sáng suốt không bị kẹt.

Cho nên, nhiều người sai, sai ở trong cái tạm cảnh rồi tưởng đó là chánh pháp. Nhiều người tu cái pháp này được mọi người tự do, tự hành để tiến, học hạnh nguyện cho mình được sức khỏe trước hết rồi nguyện tới quân bình tư tưởng mới biết tới đạo pháp. Những cuộc hành trình đó mà mình chưa làm nhưng mà mình muốn đi làm ông Phật, ông Tiên mà không biết ông Phật, ông Tiên là cái gì? À! Không biết cái ông sung sướng kia là cái gì? Cái ông sung sướng kia, trước kia ông cũng khổ ghê lắm, ông mới có ngày nay. Thì bây giờ chúng ta phải qua hành trình khổ chúng ta mới đạt tới cái ngày đó. Khi không mình nhảy ngang xương muốn ngồi lên ghế người ta, làm sao ngồi được, thấy chưa? Cái tu của chúng ta cũng vậy, muốn làm ông Phật liền sao được, chưa tự giác mà ai chứng nhận cho mình là ông Phật. Ông Phật chẳng qua là con người tự giác mà thôi, tự sửa và tự giác, con người tiến bộ của nhơn loại, tự sửa và tự giác. Còn mình không chịu tu, không chịu sửa làm sao có sự tự giác. Cho nên nhiều bạn sai, ngược lại rồi, tu mong được gần người truyền pháp để hưởng cái gì? Tôi tu là tôi ý thức gì, tôi mới tu? Tôi ý thức cái chân lý không thay đổi, cái chân lý đời đời, chân lý dẫn tôi tiến hóa và làm cho tôi thấy hạnh phúc rõ ràng, an khương và tôi thấy tôi phải đóng góp cho mọi người, tôi thấy tôi thanh nhẹ hơn người ta trong lúc người ta còn động loạn. Tôi ôm lấy cái chân lý tôi tu chớ đâu phải tôi ôm lấy ông sư tôi tu thì tôi chết rồi, tôi bị ông sư gạt. Tôi ôm lấy người truyền pháp tôi tu, tôi bị người truyền pháp gạt, không nên.

Cho nên, tôi nói các bạn tu cái pháp này ý thức rõ rồi, khi bạn ý thức rồi thì cái đạo này của bạn, mà bạn sửa rồi là bạn tiến và chính bạn biết cái đạo của bạn, bạn mới có nhiệm vụ sáng suốt thực thi mọi điều xây dựng sáng suốt cho mọi người, mọi giới. Chúng ta tiến hóa trong cộng đồng nhơn loại tiến tới cộng đồng Vô Vi.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 12/02/1978)

NGỌN ĐÈN LUNG LAY

Tiến trình của một kiếp hành thiền giống như thắp một ngọn nến, nếu che chắn được ngọn gió vô thường thì ánh sáng sẽ bùng lên, tâm hồn nương theo đó mới được gội rửa trong sáng sẽ tập trung được năng lực mà thấu triệt vạn vật muôn loài, đó là đã thắng khai ngọn đuốc tuệ chơn như trong kiếp sống làm người.

Nếu hành giả nào trong cơn thiền giác mà khai ngộ tỏa sáng, hiểu được cội nguồn sự việc, nhưng tới lúc tiếp xúc với cuộc đời thường ngày lại hời hợt, tư tưởng tản mạn mông lung, lời nói dễ gây phiền lòng người khác hoặc lễ không thông cảm nỗi đau lòng của đối tác mà chỉ đem cái hiểu biết ra để giải bày, thuyết giảng chẳng khác nào người ta đã khổ mới cần gặp mình để nhờ tiếp sức với họ gánh vác, thì mình lại chồng chất thêm gánh nặng cho họ, bởi những ngôn từ đạo pháp cao sâu mờ ảo, hư hư thực thực thì vị hành giả này phải tự xét lại chính mình rằng, cái chứng đắc khai mở này ở đâu mà có! Có thực là do sự khai mở bởi công năng hàm dưỡng hay một nhân tố nào khác trợ giúp, hộ trì.

Ánh đèn tâm mà các Tổ Thầy xa xưa đã có được là do một chuỗi ngày định thiền, tồn tâm dưỡng tánh, ngai lấy tinh thương làm gốc, lấy ngoại cảnh

làm bài học để soi rọi thân tâm. Cái Phật tánh của các Ngài mới dần dần khôi phục, luồng điện Chơn Như sẽ bao quanh phần hồn để che chắn hộ trì và sẵn sàng soi sáng định vị trên từng bước chân đi của một vị đạo sư chơn giác, lúc đó một tình huống tâm lý của một người nào đó, một chiếc lá rơi cũng thành một bài pháp, để ảnh hưởng tha nhân. Với cái pháp lực tự nhiên và hồn nhiên này sẽ xuyên suốt qua từng cơn biến nạn, từng nỗi khổ của chúng sanh mà cứu độ chẳng chút gì mệt mỏi hay động loạn thân tâm, thế mới gọi là độ mà không độ.

Một chút lý thuyết cho chàng thiền sĩ để làm hành trang vượt qua những đoạn đường chông gai, hiểm trở khi mình còn lặn lội trong màn đêm tăm tối, hãy nhớ là tất cả các chứng đắc đều được dựa vào căn bản công phu hàm dưỡng, cái nghị lực vượt khó và niềm tin bất tận của chính hành giả đó.

*Đèn tâm vẫn sáng trong ta
Nó mờ bởi gió ta bà phủ vây
Tình đời duyên nghiệp dần xoay
Chơn hồn giao động loay hoay khổ buồn
Quyết tâm tu sửa bỏ buông
Công phu hàm dưỡng giữ nguồn chơn như.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 6 tháng 1 năm 1973

Thực tiến hành phi tâm đạo tiến
Bồng lai tiên cảnh giải phân huyền
Chơn đài Phật pháp đồng chung tiến
Thế cảnh tạm luân tâm trí phiền

Bày ra tạm cảnh bạc tiền
Tan rồi lại tụ gắn liền với nhau
Chuyển luân luân chuyển nhiệm mầu
Phân thân chuyển kiếp đối đầu đầu tranh
Mọi điều cũng tạm thừa hành
Quyền cha quyền mẹ quyền giành thế sanh
Tranh đua phát triển thực hành
Kẻ thành người bại giữ giành bản thân
Lắm khi xét cũng rất cần
Lắm khi xét cũng phải lần tiến tu.
Bản thân tạm bỏ đui mù
Tiền căn hậu quả thân tù bất minh
Lục căn giao cảm thừa hành
Lục trần khuyến rũ thân đành phải theo
Người tu pháp lý chẳng nghèo
Ngoài thân còn diễn tiến theo thiên tình
Hồn ta biến đổi thân hình
Càng ngày minh cảm chơn tình phân minh
Bồng lai là cảnh của mình
Thế gian là cảnh tạm tình trợ duyên.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Ba

ĐẠO ĐỊA NGỤC ĐỒ THUỐC

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 19 tháng giêng năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Nguy được dong y thực hại nhân
Tham tiền tổn đức nghiệp tùy thân
Hoa Đà tế thể thi hơn thuật
Bồ tát tâm trường hóa ngọc tân.*

Dịch

Thuốc giả giết oan vẫn cố dùng
Tham tiền tổn đức nghiệp đeo mang
Hoa Đà cứu thể ban ơn phước
Tác dạ bồ đề hóa ngọc trong.

Tế Phật: Thế gian không thiếu gì kẻ đánh mất lương tri, mê say tiền bạc, không nghĩ tới đạo đức, như thầy thuốc dờ làm chết người, thậm chí chế thuốc giả bán lấy tiền, coi mạng sống con người như cỏ rác, tội ác ngập Trời, luật pháp của dương gian tuy nghiêm ngặt nhưng vẫn còn những con thiêu thân không sợ lửa, đem mạng sống ra thử thách pháp luật. Sau khi chết, xuống địa ngục thống khổ không kể xiết, nếu chẳng tin, để ta dẫn Dương Sinh xuống địa ngục hầu chứng minh lời ta nói là thật. Hôm nay sửa soạn đạo âm ty. Dương Sinh lên đài sen.

Dương Sinh: Không rõ bữa nay mình đi đâu?

Tế Phật: Đến ngục giam trực thuộc Đệ Tứ Điện, mau sửa soạn lên đường.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin ân sư khởi hành.

Tế Phật: Đã tới nơi, xuống đài sen.

Dương Sinh: Tới cửa ngục, nghe tiếng than thở cùng nhiều tiếng ói mửa, trên cửa ngục có đề “*Ngục Uống Thuốc*”. Hai vị Tướng Quân đầu trâu mặt ngựa áp giải nhiều nam nữ tội hồn vào ngục. Kìa, Ngục Quan cùng Tướng Quân thân hành ra phía trước đón tiếp chúng ta, Dương Sinh mau tiến lại vái chào.

Ngục Quan: Rất vui mừng được đón tiếp Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh từ Thánh Hiền Đường tới thăm bản ngục. Trước đây ít phút tôi có nhận được sắc chỉ của Chúa Công dạy, nên được biết nhị vị sẽ xuống thăm bản ngục hầu tìm rõ thực trạng để viết vào sách Địa Ngục Du Ký cho người đời hiểu rằng địa ngục là có thật, xin mời hai vị đi theo tôi.

Dương Sinh: Đa tạ sự tiếp đón nồng hậu của Ngục Quan. Hai bên cửa ngục chất từng đống dược phẩm đủ các loại. Tiến lại gần coi thì thấy có đủ các loại nhãn hiệu của bao thứ tiếng như Hoa, Anh, Nhật, v. v... bao che trông thật khéo đẹp. Xin hỏi Ngục Quan, có phải quý ngục cũng buôn bán dược phẩm? Nếu không tại sao ở đây lại bày biện đủ các thứ thuốc thế này? Đến ngay các nhà thuốc lớn ở dương gian cũng không trưng bày số lượng thuốc lớn lao như vậy.

Ngục Quan: Bản ngục tuyệt nhiên không buôn bán thuốc men. Đây là các thứ thuốc người phạm ở dương gian làm giả. Ở cõi trần chế tạo một vật gì thì ở âm phủ tức khắc hiển hiện ngay ra hình tượng đó. Cho nên chế tạo một lò thuốc giả, hiện ra ngay ở âm phủ, chứng có tội lỗi của dương gian lộ ra ngay tại đây, không sai một mảy may, như mặt trăng mặt Trời đối chiếu. Diễm này người đời nên biết, đừng nói rằng trong nhà kín có thể làm chuyện xấu xa, nên biết rằng trong chỗ tối tăm cũng có quỷ thần giám sát. Nếu không vậy tội ác của người đời làm

sao theo dõi được để mà trừng phạt? Chương Thái Thượng Cảm Ứng có nói: “*Họa phước vô môn duy nhân tự chiêu. Thiện ác chi báo, như ảnh tùy hình*”. (Họa phước không có cửa, chỉ do người tự chiêu. Thiện ác quả báo, như bóng theo hình). Điều đó đúng với lẽ này vậy.

Tế Phạt: Người đời phần lớn không tin nhân quả, nên biết rằng báo ứng của thiện ác, như bóng với hình dưới bóng đèn sáng, người ta có thể thấy hình bóng của chính mình. Khi vào nhà kín không thấy được bóng, vì lẽ đó cho rằng thần không biết quỷ không hay. Nào ngờ trong nơi đen tối, là nơi cư trú của quỷ thần, tự mình dúi đầu vào lưới, còn trách gì ai?

Ngục Quan: Mời hai vị vào trong ngục tham quan.

Dương Sinh: Trong ngục đều có chấn song sắt vây quanh, cho nên thấy rõ các tội hồn khóc lóc kêu la, âm binh đang dùng từng thùng, từng thùng trong có các vật màu đen đổ vào miệng các tội hồn, kẻ nào cũng cố tránh né để cho thuốc khỏi đổ vào miệng mình.

Tế Phạt: Ta dẫn con đến chỗ này xem các giai đoạn đã qua của một vị tội hồn bị phán đến ngục này.

Ngục Quan: Được, để tôi dẫn Dương Sinh vào trong ngục tham quan.

Dương Sinh: Thiệt là đáng thương, tội hồn này hôm trước ở Đệ Tứ Điện mặt mày hãy còn hồng hào, mới có ba ngày thôi, hiện tại không còn chút máu, tai mắt mũi miệng gò má đều bị chất nước đen dính đầy, không rõ là chất gì?

Ngục Quan: Tội hồn lúc tại thế chuyên chế tạo thuốc giả làm hại rất nhiều người. Sau khi chết bản ngục dùng thuốc màu đen đổ cho uống, loại thuốc này rất đắng, lại có chứa độc tố, khó nuốt trôi, một khi vào miệng thì ruột gan quặn thắt, vừa đau đớn vừa muốn ói, nhưng ói không ra, đó là sự báo ứng của việc chế thuốc giả.

Dương Sinh: Tội hồn mặc âu phục này mình mày cũng ướt đầm thuốc màu đen, dơ dáy chịu không nổi, hai mắt thất thần.

Tội Hồn: Xin cứu mạng tôi! Hồi Hòa Thượng Đại Phật Tổ cùng người cõi trần, hãy mau giải cứu cho tôi, tôi chịu không nổi nữa. Xin bái lạy, như cứu được tôi, kiếp tới tôi xin làm trâu chó để báo đáp ân đức cao dày. Trên dương gian tôi còn nhiều tiền bạc lắm, hai vị có thể kêu con cái tôi nó đưa cho.

Ngục Quan: Câm miệng! Vị này là Phật Sống Tế Công không phải là Hòa Thượng ở dương gian, mi đưa tiền cho, Phật sống đâu có sử dụng được. Tạm cho mi ra để mi thuật lại hết các chuyện làm bậy lúc

còn sống cho người này ở dương gian biết rõ. Đây là môn sinh của Quan Thánh Đế Quân, tên Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung phụng chỉ đạo âm ty viết sách quý để khuyên đời. Mi phải khai rõ ràng hầu có thể giảm bớt chút ít tội lỗi.

Tội Hồn: Cảm tạ đại nhân, nói ra càng thêm xấu hổ nhưng cũng để đời sau sửa chữa lỗi lầm. Tôi lúc còn sống mở nhà thuốc tây, chuyên buôn bán thuốc Trung Hoa và ngoại quốc, lần lần quen thuốc, lâu ngày biết được chút ít thuốc men thông thường, liền nghĩ ngay tới việc làm giàu, mà muốn giàu không làm bậy không được, cho nên đã mua một cái máy nhỏ, dùng bột mì hòa với bột màu, ngụy tạo các loại thuốc bán chạy, in các loại bao nhãn giống hệt, chế tạo số lượng lớn. Trừ tiệm của tôi ra đều gởi tới các tiệm khác bán, kiếm được nhiều tiền không biết bao nhiêu mà kể. Đầu xuân năm nay, không may mắc bệnh chết, hưởng được 52 tuổi. Lúc chết bị hai Tướng Quân đầu trâu mặt ngựa áp giải tới Đài Gương Soi Ác Nghiệp để chiếu rõ lại lúc tôi chế tạo thuốc giả cùng tình trạng buôn gian bán lận, khiến tôi thất sắc kinh hoàng, không rõ tại sao âm phủ lại có loại máy lợi hại tới mức này, cho nên tôi đã không thể chối cãi được. Ba hôm trước bị Ngũ Quan Vương ở Đệ Tứ Điện xử phạt dúi vào Ngục Đồ Thuốc 30 năm. Lúc tôi sắp sửa thụ hình, quá hãi hùng khi nhìn thấy tất cả các loại thuốc giả mà tôi đã chế tạo lúc còn sống gồm đủ loại, chất đóng trước cửa ngục, phép thần thông của âm phủ quả là lớn rộng. Chứng có tội lỗi đã rành rành làm sao chối cãi được? Ba bữa sau bị âm binh đổ cho uống loại thuốc nước đen, thiệt là khó nuốt, nếu không uống thì bị đánh đập, bị ép uống, đau đớn mà than không được, sau khi nuốt xong, ruột xé gan bào, muốn ỉa ỉa không được, hồi hận cũng đã lỡ rồi. Hồi những kẻ buôn bán thuốc men ở thế gian, chớ nên bắt chước tôi. Nếu như có ai lỡ phạm pháp hãy mau mau cải hối, nếu không sau khi chết đi, có khổ thì rảnh mà chịu.

Ngục Quan: Quân súc sanh, mi còn nhiều chuyện phi pháp khác, hãy nói mau, không được giấu giếm, nếu cưỡng lại ta sẽ ra tay xử trị ngay.

Tội Hồn: Vâng vâng, để tôi nói tiếp. Lúc tôi buôn bán thuốc, vì tham nhiều lời nên có lén bán cả ma túy để cho thanh niên nam nữ uống, khiến chúng quay cuồng điên đảo, tạo nên nhiều việc bất hạnh, tội thiệt đáng chết. Có một lần một người bạn đưa cho tôi một cuốn sách, khuyên đời dạy điều thiện tựa đề là Tiên Phật Thánh Hiền Đường Phủ Thánh

Giáo, muốn tôi đọc và nghiền ngẫm để làm việc thiện. Tôi lật xem qua vài trang đều thấy toàn là chuyện Tiên Phật Thần Thánh giảng đàn thuyết luận thi văn, tôi liền quăng đi, nghĩ rằng thời đại khoa học tân tiến này làm gì còn có quỷ thần Tiên Phật, chỉ có bọn mê tín mới tin lời quỷ nói. Nào dè khi chết đi, Diêm Vương lại căn cứ vào lời hủy báng cùng hành động quăng ném sách gia thêm hình phạt 5 năm. Thì ra Thiện Sinh người thế gian đây cũng là môn sinh của Thánh Hiền Đường ở trên dương thế, tôi thật quá ngu si, xin Phật Sống Tế Công cùng Thiện Sinh giúp đỡ nói với Ngục Quan để sớm thả tôi ra.

Dương Sinh: Bạch thầy, tội hèn này còn một điểm lương tri, còn hiểu được hai chữ Thánh Hiền Đường. Con nhận thấy nên giảm bớt một vài phần tội, không hiểu có được chăng?

Tế Phật: Lúc sống không tin Tiên Phật, quỷ thần, tự khoe khoa học văn minh, sau khi chết mới hối hận. Người hiện tại ở trong tay quỷ thần, hối hận thì đã muộn, ta vì nghĩ tình người đã có công kể hết những hành vi lúc phạm tội, hầu khi cuốn Địa Ngục Du Ký in xong, có thể cảm hóa được thế nhân, ta

căn cứ vào một phần công đức trong muôn ngàn đó giúp cho người thoát khỏi khổ đau.

Ngục Quan: Tội thì phải báo ứng, hình phạt dữ để trị kẻ không tuân hành luật pháp, chớ có van xin. Tuy việc chế tạo thuốc giả không trực tiếp hại mạng người nhưng cũng di hại cho cơ thể về sau, đó là gián tiếp sát nhân. Cho nên Minh Vương mới phạt trọng hình.

Tế Phật: Thời giờ đã cận. Dương Sinh trở lại Thánh Hiền Đường, lần sau có duyên hẳn còn trở lại tham quan.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã tận tình chỉ giáo, tôi phải về Thánh Hiền Đường, mong gặp lại.

Tế Phật: Mau lên đài sen sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen. Hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

